

EN

In *Béla*, Claire Croizé and Etienne Guilloteau let the dance speak first. Before a single note is played, four dancers burst into motion. Staccato gestures, sharp angles and percussive sounds establish the body as the primary source of rhythm. This collaboration with Ictus ensemble revolves around Béla Bartók's *Sonata for Two Pianos and Percussion* – a vibrant and explosive polyrhythmic piece for four musicians, as demanding to perform as it is to follow. By staying close to the score while remaining one step ahead, the dancers assert a measure of control, rather than being overpowered by the music.

Just as Bartók drew from his study of folk music, *Béla* embraces many different dance idioms. Folk, ballet, jazz, tap, contemporary dance, *danse de caractère* – these references coexist without irony or hierarchy. The choreography draws on the dancers' embodied knowledge, allowing diverse traditions to evoke shifting images, which lead us from nightfall to daybreak. In muted light, the dancers emerge as shimmering, skittish creatures; the beat grows restless, the mood dense and unsettled. This is a vision of the night that is far removed from romantic contemplation; it is anguished and alive.

To disrupt the mathematical perfection of the *Sonata*'s three movements, other musical works are woven into the piece, from the bass-driven rhythms of an analogue techno performance to an intensely physical study of a birdcall. The musicians are gradually drawn in among the dancers, unravelling the divide between music and movement and bringing everyone together in a joyful, near-utopian moment of equality. *Béla* ultimately proposes neither submission nor resistance to the music, but an active negotiation, in which precision becomes a condition for play.

NL

In *Béla* laten Claire Croizé en Etienne Guilloteau de dans eerst spreken. Nog voor er één noot klinkt, barsten vier dansers los in beweging. Staccato gebaren, scherpe hoeken en korte percussieve klanken bevestigen het lichaam als primaire bron van ritme. Deze samenwerking met het Ictus ensemble draait rond Béla Bartóks *Sonate voor twee piano's en slagwerk* – een levendig en explosief polyritmisch werk dat even veeleisend is om uit te voeren als om te volgen. Door dicht bij de partituur te blijven en ze tegelijk een stap voor te zijn, behouden de dansers een zekere control over deze overweldigende muziek.

Net zoals Bartók zich liet inspireren door zijn studie van volksmuziek, omarmt *Béla* uiteenlopende danstalen. Volksdans, ballet, jazz, tap, hedendaagse dans, *danse de caractère* – deze referenties bestaan naast elkaar, zonder ironie of hiërarchie. De choreografie vertrekt vanuit de belichaamde kennis van de dansers en roept via de verschillende tradities steeds nieuwe beelden en sferen op, die ons van schemering naar dageraad voeren. In gedempt licht verschijnen de dansers als glinsterende, schichtige wezens; het ritme wordt onrustig, de sfeer drukkend en geladen. Het is een beeld van de nacht dat ver afstaat van romantische contemplatie, dat gekweld is en leeft.

Om de mathematische perfectie van de drie delen van de *Sonate* te doorbreken, worden andere muziekstukken in de voorstelling verweven – van de dreunende ritmes van een analoge technoperformance tot een intens fysieke studie van vogelzang. Geleidelijk bewegen de muzikanten zich tussen de dansers, waardoor de scheiding tussen muziek en beweging

uiteenvalt en iedereen samenkomt in een vreugdevol, bijna utopisch moment van gelijkheid. Uiteindelijk vraagt *Béla* niet om te buigen voor de muziek, noch om verzet. Het is een actieve onderhandeling, waarin precisie een voorwaarde wordt voor spel.